

Београдски писац Драган Лукић (1928-2006), наступа на књижевно поприште када је дечја литература стала, поводећи се за линијом прихваћене уметничке праксе. Друштвени притисак на уметност, одсуство квалитета, рутине, занатска неодређеност, једнодимензионалност- довели су књижевност до стереотипа. И сам песничким првенцем „Велика трка“, којим најављује свој поход, даје смисао школе која рачуна са голом забавом и са преношењем порука.

Делима, међутим, којима се јавља, песник се опире чувању традиције и признатих критерија; она потом објављена, препоручују га као аутора иноватора који, по угледу на Десанку Максимовић, доводи до извесних поремећаја у важећим представама у овој књижевној области. Еманциповање од педагогије и њених циљева, знатно екстензивнији, размахнутији и разуђенији приступ – дају импулса његовој литератури и постављају темеље саображене. Његов опус од тридесетак књига, песама, прича, скечева, једночинки и сликовница пун раздраганог ритма и детињства, улази у ризницу српске литературе. По богатству и разуђености, експресивности и жанровској разноврсности, Лукићево дело данас, без икакве сумње, заузима истакнуто место. Пре десет година, у пригодној публикацији „Писац у школи“, Драган Лукић : „Моје књиге дошле су на свет непозване, али свет девојчица и дечака примио их је као поклоне који узбуђују и радују; као поклоне до тада недобијене, тајанствене и чудне затворене шареним корицама...“.

„Дечји писац не постоји него се рађа“, писао је Достојевски. Лукић је од првих дечјих стваралаца целом својом поетском вертикалом. У дечју литературу он није ушао као гост, екскурзије ради, или из свог задовољства. Ухвативши се, тако рећи, зубима за предмет, он није искорачио из своје вокације недо је, укопан у тле књижевности обема ногама, непосусталим стваралачким еланом без смањења интезитета и већих креативних падова, остао до краја еминентно дечји песник.

О уметничком делу које надраста време, које се чита и рецитије, слуша и изучава, писали су: Бранко Јовановић, С.Ж. Марковић, Носиха Капичић – Хаџић, Д. Огњатовић, В. Моралић, М. Данојлић, Иван Шоп, В. Марјановић и посебно, Радомир Животић; као и они којима овај вид уметности није предмет ужег интересовања.

У најопштијим цртама узето, разиграно и хуморна песникова реч, цењена је и оцењена као уметност која се приближава обрасцу савремене литературе за децу – ако није сам образац. Обузет стваралачким делиријумом, страшћу невиног поимања света, Лукић је петдеценијско певање објавио дело које се намеће оригиналном конструкцијом, лепотом слика и магијом звука: „Из једног џепа“ (1957), „Овде станују песме“ (1961), „Мој тролејбус“ (1962), „Фифи“ (1974), „Од куће до школе“ (1981) ; од прозе „Приче врапца солитерца“ (1984) и „Небом града“ (1986). Лукић полази од претпоставке да у уметности садржајна вредност није од неодређеног и индиферентног поетског значења. Док су се многи гушили у традиционалним и опеваним темама, он у широком и богатом захвату детињства налази занимљив и фантизмагоричан свет, превасходно у велеградској средини и сивом пејсажу булевара. Примарна материјална база и мотивска платформа његовог опуса су стамбени блокови, балкони, паркови и раскрснице.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com